

TOKIA
PRAKEIKTA
IR
TUŠČIA
KARALYSTĖ

STACIA STARK

Iš anglų kalbos vertė Gabrielė Foy

Jotema

ŽINOMOS KARALYSTĖS

Karalienė

Niekas mano vyrui niekada nesakė,
kad perdėtas išdidumas yra pavojingas
dalykas.

Niekas jo niekuomet neišpėjo, jog tie, kuriuos nusikriaudė, vieną dieną sutelks jėgas ir jam atkeršys.

Ir net jei kas nors būtų pabandęs, net jei Eprotos valdovą būtų perspėjęs jam artimas žmogus...

Jis nebūtų klausęsis.

Karalių galiausiai pražudys arogancija.

Bent jau to visa širdimi vylysi.

Seibijus kėpsojo soste su vyno taure rankoje, tamsiose akyse — nuobodulys, kojos ištiestos. Puikus atsipalaidavusio ir užtikrinto valdovo pavyzdys.

Bet aš mačiau jį vakar vakare. Regėjau, kaip jo veidas pamėlynavo, kai vos tramdydamas įsiūtį įžengė į mano kambarius.

Gyvi liko vos pusė sargybinių, kuriuos pasiėmė su savimi, norėdamas užklupti suteptuosius. O grįžęs rado apiplėštą dvarą. Net man nuo kaklo dingo sunkūs brangakmeniai.

Mėgstamiausias karaliaus vertintojas gulėjo negyvas viduryje pokylių salės.

Gardžiavausi Seibijaus įniršiu.

Tačiau dabar niekas iš pažiūros nebūtų patikėjęs, kad toks žiaurus smūgis, apie kurį dvariškiai nenustoję šnabždėtis, — per tris šimtus pabėgusių suteptųjų, — jį išmušė iš vėžių.

Dauguma dvariškių rikiavosi palei sosto salės sienas, nekantraudami išvysti praliėtą kraują. Įpratę prie nepažeidžiamumo. Prie apsaugos. Tą vieną naktį maištininkai laike išalusių dvariškių gyvybes laikė savo rankose.

Mano mina buvo visiškai neutrali, tik šiek tiek suspaudžiau lūpas, parodydama deramą susirūpinimą.

Karalius dirstelėjo į mane ir tuoj pat nusisuko.

— Kaip, — tyliai prabilo jis, — paprasta *mergaitė* sugebėjo susivienyti su elfais, ištuštinti mano požemį, išgrobstyti rūmus ir mane *apiplėšti*?

Vyrai. Kaip visada pasiruošę moteris sumenkinti iki *mergaičių*, bandydami mus pažeminti.

Tyla.

Taimedis nulenkė tamsią, žilomis sruogomis nubarstytą galvą. Kaip sargybos vadas, jis prisiims atsakomybę už maištininkų pergalę, atleisdamas Seibijų nuo bet kokios kaltės.

— Tebevykdome tyrimą, Jūsų Didenybe.

Seibijaus lūpos sutrūkčiojo — vienintelis jo nepasitenkinimo ženklas.

— Klausimą plačiau aptarsime popiet.

Išbalęs Taimedis leidosi išvedamas iš salės.

Tada atėjo eilė mano damoms. Staiga išdžiūvus burnai, griebiausi vyno.

Setelai... Priskai... Ne — *Neleirai* dingus kartu su Madinija, ta aštrialiežuve gyvate, likau tik su keturiomis damomis. Ketvertas — nelaimingas skaičius. Ne toks nelemtas kaip penketas, bet tikrai ne...

— Kalira, — Seibijus kreipėsi į mane, ir aš pakėliau galvą.

Mano damos, išbalusios, bet santūrios, kaip jas buvau primokiusi, stovėjo priešais mus. Beliko tikėtis, kad šiame dvare praleisti metai joms padės išlikti ramioms.

— Nematau priežasties, kodėl turėtum tai daryti čia, — paprieštaravau. — Su damomis jau kalbėjaisi.

— Nesvarbu. — Valdovas pamojo ranka, kviesdamas moteris

prieiti arčiau. — Visos neigėte ką nors žinojusios apie suteptųjų planus. Vis dėlto svarbi kiekviena smulkmena, net ir pati menkiausia. — Jis šaltai nusišypojo. — Ar kuri nors pastebėjote, jog suteptoji ir Kraugerys Princas vienas kitą pažįsta?

Pelopija, Alkandra ir Keraselė papurtė galvas. Lizveta sudvejojo.

Seibijus palinko priekin.

— Netylėk.

— Na, tiesiog, hm... Tai yra, Jūsų Didenybė...

Man stabtelėjo širdis. Tokios nuotaikos karalius, pajutęs Lizvetą kažką slepiant, nedvejodamas išstremtų ją požemin. Lizveta per daugelį metų pastebėjo aibę dalykų, susijusių su mano pačios elgesiu, ir, būdama palaido liežuvio, kankinama juos visus išplepėtų.

Padrąsinamai jai nusišypojo.

— Sakyk viską, kas, tavo manymu, gali būti svarbu, — paraginau.

— Tą dieną, kai atvyko Kraugerys Princas, apsimetęs *Gromalijos* princu...

— Taip, — paakstinau sukklususi.

— Tą pačią dieną ją paskyrėte savo dama. — Įgavusi drąsos, Lizveta man nusišypojo.

Prisiminę, kaip plačiai atvėriau dvaro duris suteptajai, dvariškiai ėmė šnabždėtis, o aš įsitempiau.

Lizvetai nužvelgus aplinkinius, šypsena jos veide išblėso. Mergina susigūžė ir vėl atsisuko į Seibijų.

— Įėjome į valgomąjį, — išpyškino ji. — Priska sustojo, ir Madinija į ją atsitrenkė. Tada Madinija kažką sušnypštė Priskai, bet ši spoksojo į karališkąjį stalą. Man paaiškino, kad tiesiog labai jaudinosi, nes pirmą kartą regėjo tiek kilmingųjų. Tačiau galbūt...

Beregint įsitempė visi raumenys. Elfų princas dangstėsi apžavais, bet hibridų karalystės sosto įpėdinė jį vis tiek atpažino.

— Tęsk, — paliepė Seibijus.

Lizveta krūptelėjo.

— D-dabar galvoju, kad... kad ji galbūt atpažino Kraugerį Prinčą, Jūsų Didenybę.

Karalius nusišypsojo.

Tardymas truko valandų valandas. Damos nebuvo pratusios taip ilgai stovėti, ir Alkandra galiausiai pradėjo svyruoti. Nepaisydama griežto valdovo žvilgsnio, paliepiu joms atnešti kėdes.

— Gerai, — tarė Seibijus. — Labai gerai. Visos puikiai pasirodė. Galite eiti.

Ignoruodamas žemai besilankstančius dvariškius karalius pakilo iš sosto ir paliko salę. Nė nekrustelėjau.

Seibijus tikriausiai manė vienintelis kai ką supratęs.

Slėpdama šypseną prie lūpų pakėliau vyno taurę.

Pilyje Kraugerys Princas dangstėsi elfų apžavais. Ne tokiais, kurie būtų paslėpę jo elfiškus bruožus. Šitie apžavai reikalavo kraujo aukos. Buvo neįveikiami — išskyrus nepaprastai retus atvejus. Visgi hibridų sosto įpėdinė tuos apžavus permatė.

Jis žinojo. Kraugerys Princas, be abejonės, puikiai suprato, ką tai reiškia. Bet turėjo ir savų paslapčių. Pasak mano šnipų, Priska net nenutuokė, kad jis — elfas. Vadinasi, nuo jos tebeslėpė tiesą.

Jei Priska tokia gudri, kokia pasirodė iki šiol, Kraugerio Princo nusikratys pirmai progai pasitaikius.

Berniukas

Pilyje buvo tylu. Tai pirmas dalykas, kurį jis pastebėjo.

Taip tylu, kaip pilyje niekada nebūdavo. Berniukas pašiurpo, supratęs, jog nutiko kažkas labai blogo. Iš lėto, kaip tą dieną jo tykota virtuvės katė, pasuko galvą.

Parinta ant kelių pasidėjusi mezginį snaudė krėsle. Berniukas suraukė kaktą. Moteris niekada nemiegodavo tamsoje — tai viena iš priežasčių, kodėl naktimis prižiūrėdavo, kad jis nesikeltų iš lovos. Au-klė mieliau ilsėdavosi dieną, o tykiomis nakties valandomis mėgdavo pabūti viena su savo mintimis.

Visgi dabar Parinta, atmetusi galvą ir šiek tiek pravėrusi burną, buvo nugrimzdusi į sapnus.

Moters mezginys tarškėdamas nukrito ant grindų, bet ši nė ne-krustelėjo.

Berniukas lėtai atsisėdo, į miegamąjį įėjo jo dėdė. Išvydus ber-niuką, dėdės akys žybtelėjo.

— Turėtum miegoti.

Vaikas nesivargino apsimesti.

— Ką padarei?

Dėdės veide šmėstelėjo širdgėla. Vyras nuriijo seiles, giliai įkvėpė, vėl nuriijo seiles.

— Apgailėstauju. Labiau, nei įsivaizduoji.

Berniukas pažvelgė į amuletą dėdės rankoje. Ir suprato.

PRISKA

— Valgyk.

Suniurzgėtas žodis nebuvo pasiūlymas, tačiau vis tiek jį igno-ruodama žvilgsnį nukreipiau į horizontą. Laivui susiūbavus, giliai įkvėpiau, tramdydama norą vemti. Turėjau laikytis, kol prisišvar-tuosime, o tada ketinau rasti būdą mudviem su Teliana pasprukti.

Galima sakyti, jaučiau, kaip Lorianas šiaušiasi man už nuga-ros. Keistas mudviejų ryšys nenutrūko. Negalėjau pabėgti nuo ne-

paprasto suvokimo, neleidusio pamiršti, kad jis irgi plaukia šiuo laivu.

Sugniaužiau kumščius. Pirmai progai pasitaikius rasiu, kaip nutraukti tą ryšį.

— Gerai, — spjovė Lorianas. — Badauk.

Jam nustypinus, man užgniaužė gerklę, bet toliau jį ignoravau. Vėl dangstėsi žmogiškuoju pavidalu. Nuo tos akimirkos, kai palikome miesto vartus. Buvo dar skaudžiau regėti Lorianą tokį, kokį pažinojau iki tos nakties. Pradėjau abejoti savo protu, nors puikiai žinojau, ką mačiau.

Dešinėje plazdėjo burės, stiebas keistai sugirgždėjo. Pajutau, kaip išbalau. Suspaudė krūtinę, nugara nusirito ledinis prakaitas.

Prisivertusi susitūrėti, dėmesį sutelkiau į kvėpavimą. Alsavau giliai ir ramiai, kol nustojau dusti.

Surizikavau pažvelgti į įgulą sau už nugaros. Niekas kitas neatsirodė susirūpinęs.

Šie garsai greičiausiai visiškai įprasti.

Nesiruošiau prisidaryti gėdos prašydama, kad kas nors paaiškintų. Be to, dauguma Lorianos surinktos įgulos narių, regis, manęs klaiškiai bijojo.

Jie, aišku, girdėjo, kas nutiko prieš dvi naktis, kai išgelbėjome hibridus. Kai ištuštinome karaliaus požemį, apiplėšėme dvariškius, o aš valdovo vertintoją palikau mirtinai nukraujuoti ant pokylių salės grindų.

Jis to nusipelnė.

Ko gero, turėčiau bent kiek gėdytis dėl tokio pamišėliško elgesio. Kažkas manyje išsilaisvino — tąnakt mėgavausi savo priešų krauju ir skausmu.

Visgi jaučiau tik niūrų pasididžiavimą bei troškimą atkeršyti likusiems priešams.

Išgirdau, kaip vienas įgulos narys garsiai sušnabždėjo Lorianos vardą. Elfų princas įgulai kėlė susižavėjimą, o štai aš vos įstengiau jį pažvelgti.

Mainais už pagalbą tą naktį pavogiau amuletą, kurio Lorianui taip reikėjo. Tada dar nesupratau, kodėl jo troško. Žinojau tik tiek, kad to amuleto geidė su tokia karšta neviltimi, kokios dar nebuvau mačiusi.

Kaip susitarėme, amuletą privalėjau perduoti Lorianui. Tai buvo vienintelis būdas užtikrinti, jog hibridai išliks gyvi, tad karštligiškai jojau per miestą kartu su Madinija; mano galia — išsekusi, kūnas — visai be jėgų. Amuletą sviesdama Lorianui maniau, jog ta akimirka bus mano paskutinioji. Tikėjau, kad šimtai į mane nutaikytų strėlių perskros man kūną.

Tačiau Lorianas nusimetė žmogiškąjį pavidalą ir išžudė pusę karaliaus vyrų.

Elfas. Jis — elfas.

Ir ne bet koks elfas.

Žmonių vadinamas Kraugeriu Princu.

Lorianas sykį nusiaubė Kroito miestą, stovėjusį netoli sienos su Elfų žemėmis. Hibridai jame buvo įkūrę saugų prieglobstį. Man tebuvo kelios žiemos, kai su Dimosu ir mūsų tėvais gyvenome ten.

Tąnakt, kai buvau pagrobta iš savo šeimos, Kraugerys Princas miestą pavertė griuvėsiais.

Pasak Dimoso, mažai tikėtina, jog mūsų motina liko gyva. Ji taip stipriai sielojosi dėl mano pagrobimo, kad grįžusi namo neišstengė pasitelkti savo kerų ir apsiginti.

Po tos nakties Dimosas mūsų tėvo daugiau nematė. Užaugo maištininku ir dvejus metus praleido įkalintas karaliaus požemyje, gedėdamas išžudytų draugų.

Vėl apėmus blogumui, tvirtai sugniaužiau turėklą priešais save. Galvoje sukosi Lorianas žodžiai.

Žinau, kad sugebėsi. Nes tave to išmokiau. Bet tai nereiškia, kad nelauksiu neramiai širdimi, kol vėl išvysiu tave kvėpuojančią.

Maniau, kad jam... rūpi. Tikėjau tarp mūsų užsimezgusiu ryšiu. Tą naktį šuoliuodama miesto gatvėmis skubėjau ne tik pas savo draugus ir šeimą.

Skubėjau pas *jį*.

Paėmiau tą mintį ir sudeginau. Vyras, kurį maniau pažįstanti, man melavo. Ir nė nesivargino nieko paaiškinti nuo pat tada, kai atsitempė į šitą laivą. Net nebandė išdėstyti, *kodėl*. Ne. Tik žingsniavo po laivą, ėdė kapitoną, hibridų įgulai nurodinėjo greičiau plaukti ir kartkartėmis piktai sušnairuodavo mano pusėn.

Lorianui atsakydavau tuo pačiu, ir širdis kaskart plyšo vis labiau.

Ištūmusi *jį* iš minčių, dėmesį sutelkiau į kitus.

Ilgėjau si Raitoso. Kai mačiau *jį* pastarąjį sykį, buvo dar aukštesnis nei paprastai, smailiomis ausimis. O štai akys... jo akys nepasikeitė. Išliko švelnios ir meilios.

„Čia vis dar aš, širdele“, — sakė *jis*.

Bet kai ištiesė man ranką, visgi krūptelėjau.

Nenorėjau taip sureaguoti, tačiau Raitosas atrodė toks *didžiulis*. Jo akys... žėrėjo. O tos ausys...

Galonas pervėrė mane nusivylusiu žvilgsniu, o Raitosas nusiuko. Vis dėlto draugo akyse prabėgomis išvydau šmėstelint nuoskaudą.

Dar labiau susukus pilvą, persisvėriau per turėklą.

Ypač ilgėjau si savo brolių. Troškau apkabinti Taibrį. Magėjo susigrąžinti mudviejų su Dimosu prarastą laiką. Norėjau su Asinija apraudoti jos motiną. Bet sandėris su Lorianu buvo aiškus. Sutikau su juo vykti į Elfų žemes, kad mainais išgelbėtų Dimoso gyvybę.

Lorianas — ne žmogus. Jo moralinis kompasas sugedęs. Nebūčiau nustebusi, jei būtų leidęs tai strėlei perverti mano brolio krūtinę vien tam, kad priverstų mane vėl su juo derėtis.

Sutikdama maniau, jog keliausime visi drauge. Lorianas šitą viltį tuoj pat užgesino.

Raitosas, Galonas ir kiti elfai susiskirstė į būrius su Dimosu, Taibriu, Asinija bei visais kitais, ieškančiais prieglobsčio Elfų žemėse. Nė vienas mano brolis nesidžiaugė, kad hibridams teko išsiskirti, bet tai buvo vienintelė išeitis.

Kai kurie pabėgėliai nusprendė keliauti atskirai. Kadangi Lorianas su saviškiais juos pažymėjo mėlynais apskritimais, patvirtinančiais, jog yra vyresni nei dvidešimt penkių žiemų, hibridai pagaliau turėjo daugiau pasirinkimų. Daugelis jų tikėjosi vėl išvysti savo šeimas. Visgi dauguma noriai pasidalijo į grupes — daliai jų vadovavo Raitosas, Galonas, Keivis ir Martas, o kitoms — pajėgiausi hibridai. Traukdami dideliais būriais hibridai patrauktų per daug dėmesio, o štai elfai puikiai mokėjo slapstyti Seibijaus panosėje.

Lorianas mane nusivedė tiesiai į prieplauką. Keliauti pakrante, regis, buvo saugiausias variantas. Elfų princas kyšiams paklojo apvalią sumelę, o tuos, kurių papirkti nepavyko, nužudė. Jo gyduolis daugiausia laiko leido kajutėse laivo triume. Vos spėjau apsiprasti su mintimi, kad Lorianas — beširdis, šis gyduoliui įsakė pasirūpinti hibridais, per silpnais žygiuoti pėsčiomis.

Kai tik pasieksime Elfų žemes, jie pasijus geriau. Galės įkvėpti gryno oro. Valgyti geresnį maistą. Mėgautis saulės spinduliais. Aš tą užtikrinsiu.

Rožių kvapas sumišo su sūriu jūros oru. Teliana. Priėjusi arčiau ji atsirėmė į turėklą greta manęs.

— Gal pabandyk suvalgyti šaukštą sriubos? — pasiūlė.

Sužiaukčiojau, svaigo galva.

Teliana apkabino mane per pečius. Lorianas jai vienintelei leido keliauti su mumis. Kadangi teta matė, kaip mano motina valdo laiko kerus, elfų princas tikėjosi, jog ir mane išmokys juos pažaboti.

— Visai kaip tėvas, — tarė Teliana. — Jautėsi klaikiai, kai kirtome Miegančiąją jūrą. Bet irgi atsisakė gyduolio pagalbos, reikalaudamas, kad šis rūpintųsi sužeistaisiais.

Pakėlusi antakį teta mane kumštelėjo, ir man suvirpėjo lūpos.

Šią istoriją sugėriau kaip žemė vandenį po sausros.

— Kodėl man nepasakei? Kad esu hibridų karalystės sosto įpėdinė? — tyliai paklausiau.

Vėjui bloškus plaukus man į veidą, juos užsikišau už ausies.

Teliana giliai įkvėpė, akivaizdžiai mėgaudamasi druskingu jūros oru.

— *Ruošiausi* tau pasakyti.

— Kada?

— Laukiau, kol hibridai bus laisvi. Kol nuo tavęs nebepriklausys jų gyvybės. Ko gero, dar nesuvoki, kokį smūgį sudavei karaliui, Priska. Norėjau, kad bent kelias dienas pasidžiaugtum pergale. Visgi per tavo plepius brolius elfai sužinojo, kas esi iš tikrųjų. — Ji man blausiai šyptelėjo.

Atsidusau. Nebuvo sunku įsivaizduoti, kaip Taibris su Dimosu triukšmingai ginčijasi dėl šios informacijos.

— Pasak Lorianą, elfų karalius jau žinojo.

— Taip. — Teliana atsidūsėjo. — Vienaip ar kitaip, galiausiai vis tiek būtum atsidūrusi Elfų žemėse.

— Kodėl?

— Nes kadaise, prieš palikdami mus žūčiai, elfai buvo mūsų sąjungininkai.

Su Raitosu ir kitais praleidau pakankamai laiko, kad žinočiau, jog elfai nebūtinai yra mūsų priešai... bent jau ne visi. Tačiau ne taip lengva juos įsivaizduoti kovojančius išvien su hibridais.

— Tikiesi, kad jie vėl taps mūsų sąjungininkais?

— Tavo tauta nusipelnė namų.

Nepaisiau formuluotės „tavo tauta“. Turėjau pusbrolių. Regėjau jį prie miesto vartų, kai pirmąsyk pro juos įžengiau. Žinojau, kad jam paklūsta laiko kerai, nes nesustingo kaip visi kiti.

Vadinasi, hibridų karalystę valdyti galėtų ir jis.

Teta atsiduso.

— Neleira.

Išgirdusi šį vardą ir vėl užlieta pykinimo bangos, susigūžiau.

— Kodėl manai, kad būčiau gera valdovė?

— Dar prieš sužinodama, jog hibridai yra *tavo* tautiečiai, jau už juos kovojai. Iš karaliaus požemio išgelbėjai net tris šimtus saviškių.

Bet jų buvo daugiau. Gerokai daugiau. Be to, karalius žino, kad aš gyva. Gyva ir elfų gretose.

— Regneris paskelbs karą, kokio dar niekas nematė, — tyliai tarė Teliana. — Suprantu tavo neapykantą Lorianui už tai, jog tau melavo. Vis dėlto pasiekusi Elfų žemes privalai į jį nebežiūrėti kaip į vyrą, kurį...

— Galvok, ką sakai, — nukirtau, ir ji vėl nerūpestingai mane kumštelėjo alkūne.

— Lorianą ir jo brolių privalai vertinti kaip potencialius sąjungininkus. Kaip savo tautos viltį.

— Nežinau, kaip būti valdove.

Ir to visai netroškau. Viskas, ko *troškau*, — padėti hibridams išgyventi, o tada susirasti ramų kaimą, kuriame manęs niekas nepažinotų, ir ten praleisti likusį gyvenimą. Normalų gyvenimą.

— Argi mums nepasisekė, kad Kraugerys Princas man leido plaukti kartu? — Teliana suėmė mano ranką, kuria gniaužiau turėklą. — Taip jau susiklostė, kad daugelį metų praleidau tavo motinos pašonėje, kol valdė tavo senelė. Mačiau, kaip tavo motina rūpinosi hibridais Kroite. Išmokysiu tave visko, ką žinau. Bet kai pasieksime Elfų žemes, viskas priklausys nuo tavęs.

LORIANAS

Brangus L.,
 šešios dienos, o iš tavęs — nė žodžio. Nujau-
 čiu, kad esi... nepatenkintas mano sprendimu
 nepasidalinti žinia, jog tavo mylimoji — hibridų karalystės
 sosto įpėdinė.

Ji juk yra tavo mylimoji, ar ne? Bent jau buvo. Nieko
 keista, kad kaimo mergina, užauginta neapkęsti mūsų pader-
 mės, ne itin šiltai sutiko tavo apgaulę.

Spėju, bent kol kas hibridės neišleidi iš akių. Galų gale,
 juk taip primygtinai reikalavai, jog keliautų su tavimi.

Ir nors esu įsitikinęs, kad jau žinai, ko man reikia šiuo
 klausimu, leisk išsklaidyti bet kokias abejones: privalau pasi-
 kalbėti su hibridų sosto įpėdine. Palydėk ją mūsų karalystėn.

Tavo dėkingas brolis

K.

Brangus K.,
 neabejoju, šis laiškas pasieks tave sveiką ir gyvą.

Pats jį rašau prekiniam laive Eprotos vande-
 nyse. Beje, puiki šarada. Jei Regnerio laivynas pa-
 žvelgtų mūsų pusėn, įtarimų tikrai nekiltų.

Kaip ir tikėjaisi, Priska keliauja su manimi.
 Hibridų karalystės sosto įpėdinė. Vis tiek iki galo
 nesuprantu, kodėl taip stengeisi, kad šią informaci-
 ją sužinočiau vienas iš paskutiniųjų.

Regneris ją medžios iki gyvenimo pabaigos. Taigi, taip, palydėsiu Priską mūsų karalystėn. Šiuo metu ji daugiau neturi, kur dėtis.

L.

Susuktą laiškėlį pririšau sakalui prie kojos. Jau buvau susisiekęs su Galonu ir kitais, bet žinia iš Konreto dar labiau aptemdė nuotaiką.

Troškau dingti iš šito laivo.

Suvokusi, kas ir iš kur aš, Priska su manimi beveik nekalbėjo. Tačiau pažinojau ją. Jos pyktis buvo laukinis, nenumaldomas, net jei slėpė jį nuo kitų šiame laive.

Priska nedvejodama mane užmuštų, jei tikėtų išsisuksianti nuo pasekmių.

Tai neturėtų manęs jaudinti.

Pyktį galėjau atlaikyti. Mudviejų kova dėl galios degė ryškiau už bet kokią ugnį. O štai kančia, kurią regėjau laukinukės veide, jai nežinant, kad stebiu, mane be paliovos draskė žiauriais nagais.

Būtų taip paprasta Priską atiduoti savo broliui — iškart po smūgio į veidą, kurio jis nusipelnė. O tada grįžti į gyvenimą, kuriam buvau sukurtas.

Galabyti priešus skersai išilgai šio žemyno.

Tačiau nuo minties, kad Priską teks palikti vieną, gniaužė vidurius. Džiūvo burna. Laukinukė priklausė man, ir ketinau ją saugoti, kol tai suvoks.

Taigi, duosiu pakankamai laiko suprasti, kad jos vieta — su manimi.

Net jei sužinojusi, kas aš toks, nebūtų akimirksniu manimi pasibjaurėjusi, ilgainiui išgirdusi visas baisenybes, kurias padariau savo brolio paakstintas, vis tiek būtų ėmusi manęs nekęsti.

Man niekada nepavyks nusiplauti kraujo nuo rankų.

Daugybę metų skerdynės manęs visai netrikdė. Kol sutikau Priską. Kol kažkas manyje — kažkas, ką laikiau mirusiu, — pamažu atgijo.

Vienam iš jūreivių susipynė kojos, išvydęs mane jis išpūtė akis. Man ant odos šoko mažytės kibirkštėlės, o akys, neabejojau, žaižaravo vos tramdoma galia. Gaivalingi kerai turėjo tendenciją protarpiais netikėtai išsiveržti, ir nors vaikystėje jaučiau tam tikrą ryšį su ugnimi, vėju bei vandeniu, būtent žaibai ištrūkdavo savaime, nespėjus susitvardyti.

Niekada gyvenime galios neteko slopinti labiau nei dabar. Vos prisiliečiau prie to amuleto, vos įsiskverbčiau į jį ir išlaisvinau viską, kas jame glūdėjo...

Kerų nebereikėjo ieškoti giliai savyje. Galia nebeblėso, tolstant nuo mūsų kraštų. Priešingai: bent kuriam laikui privalėjau išmokti ją užgniaužti.

Deja, kuo daugiau galvojau apie laukinukę, tuo sunkiau sekėsi kerus sulaikyti giliai savyje, kur jiems ir priklausė būti.

Nusigręžęs nuo įgulos, nusileidau į laivo virtuvę. Gyduolis ten ruošė kažkokį kompresą. Jis pažvelgė man į akis, ir iš gilios raukšlės tarp antakių supratau, jog ant manęs tebegriežia dantį.

Negalėjau vyro kaltinti už kartėlį, perkreipusį jo plonas lūpas. Būtent jį grasinau nužudyti klaikia mirtimi, kai Priska merdėjo nuo gyvatmarės nuodų.

Buvau tikras: neapsidžiaugė išgirdęs, jog keliaus su mumis. Tačiau Regneriui sužinojus, kad šitas gyduolis išgelbėjo hibridų sosto įpėdinės gyvybę... Net ir geležinis skrandis apsiverstų nuo to, ką jam padarytų žmonių karaliaus.

Mūsų žvilgsniai susitiko.

— Pasirūpink, kad ji ką nors suvalgytų.

Nereikėjo tikslinti, apie ką kalbu. Apsisukęs žengiau atgal prie durų.

— Ji negali, — sumurmėjo gyduolis man už nugaros. — Visą išvemė.

Atsigręžiau. Jis pažvelgė man į akis ir patraukė pečiais.

— Karalienė dar nepriprato prie jūros supimo.

Jei Priska išgirstų, jog aplinkiniai ją jau vadina karaliene, tikriausiai šoktų per bortą.

— Padaryk, kad priprastų.

— Mėginau, bet ji primygtinai reikalavo pirmiausia pasirinkti sužeistais hibridais. — Vyro veide nenoromis šmėstelėjo pagarba.

Priska kiekvienai progai pasitaikius pasirodydavo kaip tikra valdovė. Net jei pati to dar nesuvokė.

Kad ir ką pasiūlyčiau, ji atsisakytų. Ėmiau svarstyti galimus variantus.

— Paruošk, ko jai reikia, — paliepiu. — Sugalvosiu, kaip priversti ją išgerti vaistus.

Jei reikės, surišiu ir užspausiu nosį.

Išėjęs iš virtuvės, denyje išvydau Telianą, stebinčią Priską, kuri laikėsi už turėklo — krumpliai balti, žvilgsnis įsmeigtas į horizontą.

Maniau, valgyti atsisako vien iš užsispyrimo.

Man atsipalaidavo raumenys, nuo krūtinės nusirito akmuo, pagaliau nustojau griežti dantimis.

— Gyduolis jai ruošia vaistą nuo jūrligės, — pranešiau Telianai.

— Ji jo negers.

Kilstelėjau antakį. Tikėjausi, kad Priska nustos spyriotis.

— Tu ją įtikinsi. Hibridai sveiksta, o gyduolis turi daugiau galios, nei reikia, kad padėtų Priskai įveikti blogumą.

— Girdžiu jus! — šūktelėjo Priska. — Visai netrokštu likusią kelionės dalį melstis, jog kas nors mane pribaigtų. Jei gali garantuoti, kad gyduoliui užteks kerų padėti hibridams triumfe...

Kūnu nuvilnijo pasitenkinimas.

— Duodu žodį.

Priska kaipmat dar labiau išbalso ir svirduliuodama pro mane išleido į prunkstelėjimą ar juoką panašų garsą.

Palydėdamas ją akimis pajutau, kaip surakino skrandį.

— Kaip įdomu, kad leidai man plaukti šiuo laivu, — už nugaros mąsliai tarė senė. — Vienintelei, kuri geba Priską paruošti deryboms su tavo broliu.

— Man visiškai vienodai, kas tau įdomu.

Senė prunkštelėjo lygiai taip pat kaip Priska, o aš pašnairavęs nudrožiau paskui laukinukę. Ji patraukė tiesiai į laivo virtuvę, paėmė gyduolio duotą buteliuką ir nugurkė jo turinį. Prireiks kelių valandų, kol vaistai ims veikti, bet, į jos skruostus grįžus šiek tiek prarasto raudonio, kažkas mano krūtinėje atsileido.

Apėjusi mane Priska žengė atgal prie durų. Sugriebęs ją už riešo nusitempiauo savo kajutėn. Nustebau, kad nepuolė priešintis, tačiau vos tik uždariau duris, išplėšė ranką.

— Ko nori? — kandžiai paklausė.

— Geriau pasakyk, ko *tu* nori, laukinuke.

Žodžiai išsprūdo, man nespėjus suvokti, kad juos ištariau.

Priska sumirksėjo.

— Apie ką tu?

Krūtinėje įsiplieskė keistas įsiūtis.

— Paprastas klausimas. Ko tu, po velnių, nori?

Jos veidą uždengė šaltumo kaukė, bet akys degė auksu.

— Noriu nuvykti į hibridų stovyklą. Pamatyti savo geriausią draugę, kuri, maniau, mirs. Susitikti su savo broliais, kurių vienas iš tikrųjų *vos* nemirė man prieš akis. Trokštu kartu su Dimosu priimti sprendimus, nes jis karalystėje turėtų turėti tiek pat įtakos, kiek aš. Noriu apkabinti Raitosą ir jo atsiprašyti. Nenoriu daugiau nė minutės praleisti šitame prakeiktame laive.

Kai baigė kalbėti, Priska buvo išraudusi ir sunkiai alsavo, veide atsispindėjo kažkas panašaus į šoką.

Atrodė visai kaip tada, kai pirmą kartą į ją įsiskverbiau. Nega-lėjau susilaikyti nenusišypsojęs.

Priska sustingo, akylai mane stebėdama, tarsi būčiau gyvatė, pasirengusi kirsti. Ilgėjausi to žvilgsnio, koku į mane žiūrėdavo anksčiau. Turbūt ją praradau, bet galbūt sugebėsiu vėl pelnyti jos pasitikėjimą.

Ji susiraukė.

— Kad ir ką galvoji...

— Galvosiu ir toliau.

Mano šypsena dingo, tačiau nesilioviau stebeilijęs į Priską.

Troškau jai duoti tai, ko nori.

Nors be vargo pasakydavau Priskai „ne“, kai jai grėsdavo pavojus, instinktyviai visada norėdavau ištarti „taip“. Išvysti švytinčias jos akis. Priversti šypsotis. Jei laukinukė kada nors sužinotų, kaip mažai trūko, kad Kraugerį Princą apvyniotų aplink savo pirštelį, veikiausiai juoktųsi iki užkimimo.

Per ilgai tylėjau. Priska suspaudė lūpas ir pralėkusi pro mane išskubėjo pro duris.

PRISKA

— Kiek teritorijų yra Elfų žemėse? — po savaitės pietaujant kvotė Teliana.

— Penkios, — atsakiau.

Pastarąsias kelias dienas tik valgiau ir mokiausi, pagaliau nu stojusi žiaugčioti per laivo bortą. Pasidarė neįtikėtinai akivaizdu, jog mano išsilavinime esama didžiulių spragų. Suvokus, kaip mažai žinau, net skruostai užkaisdavo iš gėdos.

Nors tebuvaу menko rašto mergina iš kaimo, dabar privalėjau išmokti absoliučiai viską apie šio žemyno valdovus ir jų silpnąsias vietas.

Deja, dauguma žmonių tiesa niekada nepatikėtų. Eprotos karaliui Seibijui — daugiau kaip keturi šimtai metų. Jo tikrasis vardas — Regneris, nors visi manė, jog šis buvo Seibijaus protėvis. Regneris visą tą laiką naudojosi pavogtais kerais, kad išliktų gyvas,

suvaidindavo savo mirtį ir, nužudęs berniukus, kurių tėvu apsimedavo, vis iš naujo užimdavo sostą.

— Kuo vardu vyriausieji elfai, valdantys šias teritorijas?

Duonos gabalėlį pamirkiau į troškinį. Prieš pakliūdama į laivą, niekuomet nesitikėjau taip besimėgausianti paprasčiausiu maistu.

— Romidanas, Torna, Kaljaras, Sylvielė ir Verdionas.

Elfai turėjo tik pirmuosius vardus.

— O kas valdo visas tas teritorijas?

Nurijau seiles.

— Konretas.

Loriano brolis. Šiuo metu — vienintelė mūsų viltis sudaryti sąjungą.

— Jo žmona?

— Imara.

— Šaunuolė.

Galvoje pagaliau praskaidrėjo, tačiau podraug sukilo baimė. Mano draugai ir šeima keliavo į Elfų žemes, bet Regneris, žinoma, bus pasiuntęs geležinę gvardiją jų medžioti.

Tetos dėka apie geležinę gvardiją žinojau viską.

Penki šimtai žiauriausių ir ištikimiausių valdovo vyrų dar kūdikystėje buvo atrinkti į geležinę gvardiją ir išsiųsti mokytis karo akademijon, kad juose būtų užgesinta bet kokia užuojautos bei žmogiškumo kibirkštėlė. Iš šių vyrų būtent tokioms situacijoms buvo formuojami beširdžiai žudikai.

Lorianas pasakojo, kad tūkstančiai hibridų jau gyvena stovykloje Elfų žemėse, visgi toks sprendimas nėra ilgalaikis. Hibridai nusipelnė savo namų.

— Tu išsiblaškiusi, — pakomentavo Teliana.

— Ar žinai, kur tiksliai dabar yra rūmuose kalėję hibridai?

Nepajėgsiu iki galo susikaupti, kol nežinosiu, kad hibridams nebegresia joks pavojus — net jei saugiausia vieta šiuo metu yra Elfų žemės.

Tik pauzė išdavė tetos nuostabą dėl pakeistos temos. Visgi ji

buvo puiki šnipė. Daugiausia laiko praleisdavo įsitaisiusi įvairiuose laivo kampeliuose, užsimerkusi, veidą atsukusi į saulę, it snaustų. Ko gero, retsykiais išties užsnūdavo, bet dažniausiai klausydavosi tų, kuriems užtekdamo kvailumo šnekėtis jos akivaizdoje.

— Raitosas ir Galonas savo būrius nusivedė per Eprotą į rytus, gilyn miškan. Jie Elfų žemių sieną kirs netoli Kroito.

— O kiti? — paklausiau.

— Martas ir Keivis hibridus lydi per Gromaliją. Kitos grupės išsiskirstė ir išvyko skirtingu laiku.

Jei vienas būrys būtų sugautas ir išžudytas, kiti tebeturėtų šansą išsigelbėti. Sugniaužiau kumščius ir prisiverčiau susikaupti. Vos spėjusi išvysti hibridus, Lorianas buvau nutempta tolyn nuo miesto vartų. Reikėjo pasilikti su jais. Ir dabar turėčiau keliauti su savo tautiečiais.

— Kur mano broliai? Ir Vaiseris su Asinija?

Ištiesusi ranką Teliana spustelėjo man plaštaką.

— Su Martu.

— Gromalijoje.

Kelias ne toks pavojingas kaip per Eprotą, bet tikrai ne itin saugus. Juolab kad Lorianas taip ilgai apsimetinėjo Gromalijos princu.

— Taip. Kraugerys Princas karalystėje turi ryšių. Elfų ryšių. Tu — pagrindinis taikiny, — paaiškino Teliana. — Jis tave ne veltui išgabeno jūra — Regneris tikrai to nesitikėjo.

Teta nesiliovė Lorianas vadinosi Kraugeriu Princu, ir man darėsi pikta, tačiau negalėjau suprasti, kodėl. Gal vien dėl minties, kas būtų, jei abu su Lorianu būtume kitokie.

— Mums reikia sąjungininkų, — pareiškiau.

— Taip.

Prikandau apatinę lūpą.

— O jei elfai nesutiks?

— Elfai Regnerio mirties trokšta ne mažiau nei mes, o be tavo pagalbos nebūtų atgavę to amuleto.

Ne — Lorianas pasinaudojo mano nežinojimu, kad atgautų tą amuletą. Pradėjau priprasti prie kartėlio.